

ТРИПІЛЬСЬКА КУЛЬТУРА — археологічна культура бронзової доби; існувала у IV–III тис. до н. е. Назву отримала від першого поселення, відкритого і дослідженого В. Хвойкою у 1890 р. біля села Трипілля на Київщині. Трипільські племена у IV–II тис. до н. е. заселяли більшу частину території правобережної України, Молдови, Східної Румунії. Вони досконало розвинули техніку житлового будівництва. Високого рівня досягло керамічне виробництво. Значне місце в становленні і розвитку духовної культури трипільського населення займало мистецтво. Воно виконувало роль емоційно-образного утвердження релігійних уявлень. Характерною особливістю його був нерозривний зв'язок матеріально-утилітарної (практичної) та художньо-естетичної функції. Т. к. вважається вершиною розвитку енеолітичних землеробських суспільств.